

Сѣтихъ се. Заразпитахъ го. Той ми разправи, че отъ година насамъ е разсилень въ министерството. Щѣхъ да го попитамъ, какво прави дѣдо Мине, па и да го посждя, дете е зарѣзаль своята работа, нивята на баща си и честния трудъ на орача и се е облѣкълъ въ унизителната форма на лакей, но ме повикаха и излѣзохъ. Сякашъ куршумъ имаше на сърдцето ми подиръ тая среща. Азъ не можехъ да си представя този Стоичко въ разсилнишко облѣкло и все го виждахъ първия: въ спретнато и ожуленичко шопско облѣкло, въ чешире и царвулци. съ ржка на ралото, на благородното и честно рало, срѣдъ чернитѣ бразди на нивата, която неговитѣ силни и шци и потъ оплодотворяватъ, и какъ той ми маха за поздравъ, просто и засмѣно, като равень съ равень и като свободень човѣкъ. Кой врагъ го е помамилъ и довелъ тука и му е турилъ въ ржката разсилната книга, когато тая ржка трѣбваше на баща му, на България и на българския производителень трудъ! Дяволь го взель!

III.

Срещнахъ Стоичка азъ трети пжтъ. Обикаляше изъ улицитѣ на София въ граждански дрехи, вехтъкъ, окжсанъ и омърлушенъ. Приближихъ го и го попитахъ. Каза ми — извадили го отъ служба. Моли

ме да го препоржчамъ нейде пакъ за разсилень.

— Нѣма нищо да сторя за тебе, върви при баща си! . . . Живъ ли е баща ти?

— Живъ, — отговори той съ виновенъ видъ.

— Кой му помага?

Той не отговори.

— Защо не идешъ да гледашъ имота на баща си и да си работишъ своята работа, ами търсишъ служба?

Той вдигна рамена, наведе глава, па си замина. Не сжществуваше вече съмнение: тоя клетникъ бѣше се засладилъ отъ ленивия животъ и не му се работѣше вече . . . Когато трѣгваше, той ме изгледа тѣй безочливо и значително, като че искаше да каже: „Ами ти що не орешъ?“ Не, разбрахъ, че това момче не бѣше вече Стоичко, но съвсемъ другъ човѣкъ, безполезень и разваленъ. Питяхъ се, кой ще е виновникътъ? Питяхъ се, кой ще го е отвлѣкълъ отъ селото, за да увеличи въ столицата броя на бездѣлницитѣ, тѣлпата на гладницитѣ, които подсмърчатъ около държавната трапеза, като забрѣмчали мухи надъ една мърша? Много тежки мисли ме налегнаха. Мислѣхъ и за дѣда Мине: какъвъ му е сега халтъ, старецъ на преклонна възраст и изнемошѣлъ, безъ едничкия си синъ. Кой сега гледа нивитѣ му?

Бедниятъ дѣдо Мине!